

Verslag Marathon New York 2015 - Kristel Peters

Ik heb niks met Amerika. Niet met de mensen, de cultuur (welke cultuur?), het overdreven hysterische, de oppervlakkigheid, neppe vriendelijkheid noch met hamburgers, popcorn of cola. Het idee dat de marathon van New York dé ultieme marathon is, herken ik niet. Maar toen Harry in 2014 zei nog één marathon te willen lopen en wel die in New York en José begon te juichen, wilde ik ook. Misschien zou het wel meevallen...

Op woensdag 28 oktober vertrokken we (Harry, José, Rob, Claudia, Peter (collega Duits) en David (zijn zoon) Symanzig en ik) om 4.30 uur met een busje naar Schiphol. Mirjam en Danny zouden via Dublin reizen, mijn zusje en haar man via Brussel. Alles verliep prima, al waren er enorme buien in New York. We kwamen aan in een storm. Zou het weer zo blijven?? Je zou denken dat je veel slaapt na zo'n lange reis en een soort van nacht overslaan, maar mijn interne klok is de hele week op Nederlands blijven staan. Na een dag wiebelde alles al, alsof ik op een boot liep. Dat bleef helaas.

Zwarte slang

Met de hele groep van Rijnmond liepen we de volgende ochtend in korte broek om 7.00 uur een rondje door het moeras van Secaucus. Dat betekent 'zwarte slang', maar die hebben we niet gezien. Het ontbijt was elke dag bij 'Cheeseburger in Paradise'. Alle vooroordelen over een Amerikaanse hamburgertent werden hier bewaarheid. "Hi guys, how ye doing?" Verrukkelijke overdaad.

Met alle mensen van Rijnmond maakten we daarna een rondvaart over de Hudson. Het was prachtig weer geworden en het was schitterend om New York zo te beleven. Daarna mochten we onze startnummers ophalen in een enorme hal. We kregen onze shirts. Ik vroeg om een S, paste het aan, te krap, wilde een M, maar dat kon niet. Echt niet. "Nobody wants a shirt that has been tried on", zei de mevrouw achter de balie. Ik hield vol tot zij me toesnibde: "I'm risking my

job for you!" Maar ik had mijn M.

De groep splitste zich. Rob, Claudia, John en ik gingen samen de High Line lopen. Een voetgangerspad dat vroeger een treinbaantje was waarover het vlees werd vervoerd. Prachtig was het. Onderhouden door buurtbewoners. Er kwam een monnik naar me toe die me allerlei snuisterijen toestopte en voor me zou gaan bidden, het grote geluk zou mijn kant opkomen. Ik werd heel blij van hem. Tot hij zei dat ik 20 dollar moest betalen. Ik had nog niet gepind en had dus niks. Hij geloofde me niet en zakte met zijn prijs. Maar ik had echt niets. Alles griste hij uit mijn hand, ook het grote geluk. Toen we van de High Line afgingen, zagen we een aanplakbiljet van mijn monnik, met een waarschuwing. "Beware for fake Tibetan monks. Monks never ask for money!" Zou het grote geluk dan wel mijn kant op komen?

Sterk staaltje omdenken

Rob en Claudia sleepten iedereen mee naar het Hardrock Café, dus John en mij ook. Daarna gingen wij met zijn vieren naar de musical 'Beautiful' over het leven van Carole King. We hebben er heel erg genoten. Naast Claudia zat een man die problemen had met de controle over zijn lichaamsgeur. Het leek of hij alleen was, maar zijn familie zat ergens anders in de zaal. Dat begrepen Claudia en ik wel.

De volgende dag gingen we al vroeg naar het One World Observatory, de Freedom Tower die neergezet is op de plaats van de Twin Towers (vlakbij eigenlijk). De lift omhoog was ontzettend spectaculair. Sterk staaltje omdenken was dat (ik verklap niks). Boven was er een prachtig uitzicht, het was weer schitterend weer. De tentoonstelling maakte heel veel indruk.

Beneden zijn we naar St. Paul's Chapel gegaan, het kerkje dat na de aanslag gebruikt werd als memorial, 'bijkomplek' voor alle hulpverleners. Dat was ook heel indrukwekkend. Daarna zijn we lekker gaan wandelen in Brooklyn, ook over de Brooklyn Bridge.

Op aanraden van een local vonden we een goed Italiaans restaurant. Wat hebben we daar ook weer gelachen en gesmuld. Op zaterdag wilden we niet teveel lopen en zijn we door New York gaan fietsen. 's Avonds was de Halloweenoptocht. Ik ben daar niet meer heen gegaan, veel te moe.

D-Day

Zondag was D-Day. Om 6.00 uur ontbijt en toen met de bus. Bus in de file. Wat een boel mensen! Enthousiaste beveiligers. Blijve politieagenten, jodelende vrijwilligers (en we waren nog niet eens gestart!). Voor we de coral in mochten, moesten we nog even wachten. Er stond daar geen vrijwilliger, dus wierp onze Rob zich op als Coral Marshall. Hij controleerde van iedereen hun startnummer of ze in wave 1 of 2 zaten. Voor degenen met een 1 deed hij het hek open. Hilarisch was het.

En toen was daar de start. We (Rob, John en ik) waren elkaar bijna meteen kwijt. Pas na drie kilometer had mijn horloge een satelliet te pakken, maar ik hoorde de piepjes bij een kilometer toch niet door het gejuich, dus ik liep op gevoel. Hoe hard ik liep? Geen idee! Mijn tijd maakte me niet uit, want wat was dit gaaf! Op de Verrazzano Bridge (de eerste drie kilometers) liepen alleen lopers en was er geen publiek. Mooi. Stil. Trots! Ik had vleugels!

Baby, you were born to run

Meerdere malen schoot ik vol. Wat was dit bijzonder. Overall mensen, rijen dik. Enthousiast gillend, juichend. Niet alleen voor mensen die ze kenden, maar voor iedereen. Met geweldig grappige spandoeken: "Hi random stranger, I'm here especially for you!"; "Hurry up, the Kenyans are drinking all the beer!"; "May the course be with you"; "Is your father Ethiopian?"; "Baby, you were born to run"; "Mom, hurry up, we're hungry!"; "Smile if you peed"; "Free hugs if you're wearing no underpants"; "I have bus fare"; "Powerbutton!"; "First whine, then wine"; "While you're running, we're checking out your ass"; "If Trump can run, so can you"; "Any idiot can run, but only a special kind of idiot can run a marathon". Wat was dit fijn! Ik ging weer in het goede van de mens geloven. Wereldvrede kan heus wel!

Ik schrok toen ik halverwege Peter Symanzig tegen het lijf liep. Hij ook, want hij begon in het Duits tegen me te praten. Dit betekende dat ik veel te hard had gelopen. Even later liep zijn zoon David opeens naast me. Ook geen goed teken. Bij 28 kilometer stonden de supporters van Rijnmond op ons te wachten. Het was van tevoren niet helemaal zeker of mijn zusje en haar man daar zouden zijn, maar ze waren er! Dat was super! En Claudia en Danny waren er natuurlijk ook, het was heerlijk om bekenden te zien in deze massa! Inmiddels waren mijn vleugels verdwenen en moest ik echt nog gewoon 12 kilometer lopen. Maar het publiek bleef fantastisch. Ik had een zere arm van alle highfives.

Je eigen matties

En toen was daar Central Park. De finish. Gehaald! Moe! KRAMP! Misselijk! Opeens waren daar de altijd lieve zorgzame Rob, David die ook kramp had (en ook op de grond wilde gaan liggen) en Peter! Bijna een wonder. Tussen 50.000 lopers vind je je eigen matties.

Wat een ervaring was dit. Zóveel blije mensen. Zóveel enthousiasme. Het heeft me van mijn vooroordeel over Amerika bevrijd. Amerikanen zijn inderdaad overdreven enthousiast vriendelijk, maar dat is heel prettig, gezellig en fijn! Iedereen mag er zijn, misschien zouden we dat hier gewoon ook eens moeten proberen! New York zal niet mijn laatste marathon zijn, maar ik denk wel de ultieme. Vooroordelen zijn er om bijgesteld te worden.

